

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Heerlijk, recepties bij nieuwe kantoren. Obligate hapjes op slappe crackers, chagrijnig kijkend cateringpersoneel dat zich de avances van al te hitsig geworden partners moet laten welgevalen, luidruchtige confrères en collega's. Handenwrijvend liep X tussen de resten bouwafval en losliggende tegels naar het nieuwe kantoorpand van Stoffels c.s. dat om zogenaamd marketingtechnische redenen was gevestigd in een treurig stemmend bedrijvenparkje. Van verre kwam hem reeds de lucht tegemoet van oud vet, de opmaat tot het op vergulde schalen serveren van ranzige dwergsnacks. Hij zou weer niet teleurgesteld worden in zijn verwachtingen, zoveel was wel duidelijk.

De ontvangst door de oudste partner was ronduit hartelijk. Na de receptie zou de goede man, naar verluidt geheel opgebrand, waarschijnlijk linea recta zijn bed moeten opzoeken, maar nu leidde hij het gezelschap, waaronder zichzelf en enige andere nieuwsgierigen, nog apetrots door het gebouw.

Het mooie was natuurlijk dat een receptie van een nieuw advocatenkantoor grote flauwekul was om de eenvoudige reden dat er hoeg-

naamd niets te zien viel. De terreur van de *clean desk policy* liet op zo'n dag zijn sporen wel na. Nergens een snipper papier of een slingerend dossier; wel overal prachtige bloemstukken en op elk bureau een voor de gelegenheid uit een bureaulade opgediept fotolijstje met de glimlachende smoelwerken van vrouw/man met kinderen.

Stoffels legde geheel overbodig uit dat er gekozen was voor strak gelijnd meubilair en dat de partners natuurlijk een kwaliteitje extra hadden mogen uitzoeken.

X verliet het gezelschap bij de derde kamer die er krek eender uitzag als de eerste en ging maar op eigen houtje op zoek naar de bibliotheek. Jaargangen *Advocatenblad* sierden tot zijn genoegen de wand, naar gevreesd moest worden grotendeels ongelezen opsmuk. Het was weer als vanouds.

Kijk, daar had je Bosman, receptietijger

van een uitstervend soort. Stond bulderend van het lachen confrères op de schouder te kloppen. Die moesten ze waarschijnlijk vanavond met drie man in een taxi duwen. X knikte –achteraf iets te snel – naar mr. Smeets. Tien jaar geleden een vrolijke krullenbol à la Denny Christian met Limburgs accent, maar de krullen hingen nu in vet-tige plukken over zijn voorhoofd en zijn embonpoint was niet te missen. Heerlijk om te zien wat een verlopen sujet het was geworden.

'He, leuk dat je gekomen bent,' klonk het uit de frisrode mond van de enige vrouwelijke partner voor wie X, zij het heimelijk, nog wel eens belangstelling had gekoesterd. 'Ik spreek je zo meteen wel.'

Hij knabbelde op een nootje en voelde ogen in zijn rug prikken. Toen hij zich omdraaide had hij het idee dat mr. Groenstra, gerespecteerd lid van de Raad van Toezicht, hem tamelijk vuil aankeek,

Ze gaven elkaar geen hand, zelfs een minzaam glimlachje kon er niet af. Zou wel te maken hebben met de beroepsfout die X hem recentelijk had aangewreven.

Na drie snacks van een werkelijk onweerstaanbaar aantrekkelijk meisje van de catering te hebben aangenomen vertrok hij weer. Dat gesprek met rozenmondje was er niet meer van gekomen. Hm, vooruit dan maar. Hij voelde een verkoudheid opkomen en bedacht wanhopig hoe hij zijn eigen binnenkort te houden receptie zo weinig mogelijk kon laten lijken op deze. ■

